

Plano ng Diyos

Plano ng Diyos

May plano ang Diyos! Ang katiyakan nito ngayon, habang nabibigo ang lahat ng mga plano ng tao, ang siyang nag-iisang sinag ng liwanag at pag-asa sa isang mundong halos tuluyang nabalutan ng kadiliman ang seguridad, kapayapaan, at kaligayahan dahil sa makasarili at agresyon ng tao. Ang sinag ng pag-asang ito ay nagiging tiyak na katiyakan para sa hinaharap kapag natutuhan natin mula sa Kasulatan na ang tagumpay nito ay hindi nakasalalay sa mabuting kalooban at mahihinang pagsisikap ng iilan na may pananampalataya pa rin sa Diyos, kundi sa determinasyon at kakayahan ng Diyos na maisakatuparan ito sa kabila ng makasariling pagtutol ng mga nagnanais na hadlangan ito.

Karamihan sa mga tao ay handang sumang-ayon na kung ang mga tuntunin ni Cristo, na itinuro sa Kaniyang Sermon on the Mount, ay tatanggapin ng mundo, makakamtan ang pangmatagalang kapayapaan at kaligayahan. Ngunit, ayon sa kanila, ang problema ay kung paano mapapapayag ang mundo na tanggapin ang mga tuntuning ito. Ipinapakita ng kasaysayan ng tao na ang makasariling tao ay hindi malamang na biglang maging altruwista at magpasiyang yakapin ang pag-ibig sa halip na makasariling interes bilang pangunahing motibo sa kanyang mga gawain. Tunay na malabo ang pag-asa na sa pamamagitan ng

puwersa ng sandata ay mahihikayat ang mga bansa na sumunod sa Gintong Alituntunin at na sa ganitong paraan ay lilitaw ang isang bagong kaayusang pandaigdig ng kapayapaan at kaligayahan mula sa kasalukuyang kaguluhan ng ambisyon at kasakiman ng tao.

Kung gayon, sa plano ng Diyos ay dapat nating hanapin ang tunay na pag-asa para sa hinaharap na kaligayahan ng sangkatauhan, ang planong iyon ay dapat maglaman ng sapat na mga kaayusan upang ito ay mapatupad nang epektibo. Ang tagumpay nito ay hindi dapat mapanganib dahil sa posibilidad ng makasariling manipulasyon ng tao, o sa malamig na pagwawalang-bahala ng mga hindi maniniwala. Tiniyak sa atin ng mga Kasulatan na ang plano ng Diyos ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng mga paraan at kasangkapang ibinigay ng Diyos upang matiyak ang bisa nito at ang huling tagumpay sa pagdadala sa mundo ng "hinahangad ng lahat ng mga bansa." Haggai 2:7; Zacarias 4:6

Hindi Kailanman Nabibigo ang mga Layunin ng Diyos

Ang kasalukuyang trahedyang kalagayan ng mga pangyayari sa mundo ay hindi nangangahulugang pansamantalang pagkabigo man lang sa banal na plano. Nangangahulugan ito ng pagkabigo ng inakala ng mga tao na plano ng Diyos, at ang pagkabigong ito ay dapat magbigay-diin sa atin ng pangangailangang muling suriin ang mga Kasulatan upang matuklasan ang ating mga pagkakamali sa

interpretasyon na nagdulot ng mga pag-asa at inaasahang ngayo'y nabubuwag dahil sa malamig na katotohanan ng mga pangyayari.

Ang maling akala at hindi makatwirang pag-asa hinggil sa layunin at pag-unlad ng Kristiyanismo sa mundo ay malinaw nang kitang-kita ng lahat ng hindi bumubulag sa katotohanan. Ang tinatanggap na kaisipan sa mga ortodoksong hanay ay ang unti-unting pag-unlad ng mundo, na ang sibilisasyon ay sumusulong patungo sa mas mataas na antas ng mabuting loob sa pagitan ng mga tao, at na malapit nang mawala ang takot, kahirapan, at digmaan. Sa optimistikong pananaw na ito ng ortodoksong simbahan, nakita rin ang posibilidad na lahat ng pagano ay magiging Kristiyano, marahil sa loob ng buhay ng kasalukuyang henerasyon.

Ang mga maling pag-asa at pag-angkin ng Kristiyanismo ay nagsimulang masira nang sumiklab ang Unang Digmaang Pandaigdig noong 1914. Ngunit isang sukdulang pagsisikap ang ginawa upang tipunin ang mga puwersa ng sibilisasyon at katuwiran mula sa pagkabigo ng mga pagsisikap ng tao na panatilihin ang kapayapaan. Ang digmaang iyon ay dumating sa mundo nang walang patid, ngunit pilosopikal na inangkin na ito ay "isang digmaan upang wakasan ang mga digmaan" at upang gawing "ligtas para sa demokrasya" ang mundo.

Pagkatapos ng Kasunduan sa Tigil-putukan noong 1918, maraming usapan tungkol sa pagbabalik sa "normal," ngunit, gaya ng alam nating lahat, hindi kailanman naabot ang normal. Matapos mabigo ang

lahat ng kumperensya at negosasyon, nagsimula ang isa na namang madugong digmaan, at ngayon ay kinikilala na walang pag-asa na makabalik sa normal ang mundo. Ang tanong ngayon ay hindi kung paano makabalik sa normal, kundi kung ano ang magiging kalikasan ng bagong "normal."

Samantala, sa lahat ng magulong taong ito, sa halip na dumami ang mga tao sa mundo na mapasama sa mga simbahan ng Kristiyanismo, kabaligtaran ang nangyari. Kahit sa mga bansang tinatawag na sibilisado, ang pagdami ng kasapi sa simbahan ay hindi nakasabay sa pagdami ng populasyon. Nagdami ang ateismo. Ang diwa ng pagkamapangmaliwa ay patuloy na humahawak sa karamihan ng mga simbahan. Ang mga kabataan ay nahuhubog sa ating mga paaralan at kolehiyo na halos lahat ay walang pananampalataya sa Diyos at sa Bibliya. Humina ang gawain ng misyonaryo, at binaha ang ating sariling magandang bansa ng iba't ibang pilosopiya.

Sini-suri namin ang mga katotohanang ito, hindi upang manghusga, ni upang ipahiwatig na dapat sana'y may ibang taong mas mahusay. Hindi ito ang tamang panahon para magpahayag ng mga puna sa ginagawa ng iba upang gawing mas mabuting lugar ang mundo para mabuhay. Nais lamang naming bigyang-diin na sa isang punto ng pagsisikap ng tao, anuman ang antas ng pagpapakita ng katapatan, nagkamali ang mga kalalakihan at kababaihan tungkol sa layunin ng Diyos. Kung ninanais ng Diyos na mabago ang mundo sa henerasyong ito, naganap

sana ito. Kung ang proteksyon ng Diyos ay nasa mga institusyon ng daigdig bago ang 1914, hindi sana sila nawasak.

Sa pamamagitan ng propeta, sinasabi ng Panginoon: "ganyan ang aking salita na lumalabas mula sa aking bibig . . . Hindi ito babalik sa akin na walang bunga kundi gaganapin ang aking nasa at matutupad ang layunin na pinadala ko ito." (Isaias 55:8-11). Ibig sabihin nito, anuman ang mga nakalulungkot na kalagayan sa buong mundo ngayon, ang mga plano ng Diyos, ano man ang mga iyon, ay tuloy-tuloy at matagumpay na sumusulong. Sinasabi ng apostol na "kilala ng Diyos ang lahat ng kanyang mga gawa mula pa sa simula ng mundo." (Mga Gawa 15:18). Ibig sabihin nito ay alam ng Diyos kung ano ang magiging plano niya para sa ating panahon at walang kabiguan sa planong iyon. Isaias 46:9,10; 14:24,27

Ang katotohanang may plano ang Diyos ay malinaw na ipinakita ni Apostol Pablo sa Efeso 3:11, kung saan binanggit niya ang "layunin ng mga kapanahunan," isang plano na ang sentrong tampok ay ang gawaing pagtubos ni Cristo Jesus na ating Panginoon. Na ang planong ito ay sumasaklaw sa ilang mga kapanahunan ay ipinahihiwatig sa Efeso 1:10, kung saan sinasabi ni Pablo ang tungkol sa mga bagay na gagawin "sa kapanahunan ng kaganapan," at sa Efeso 2:7, "upang sa mga kapanahunan na darating ay mailahad niya ang labis na kayamanan ng kaniyang biyaya . . . sa ating kapakinabangan." Ang gawaing inilalahad ng apostol na gagawin sa pagdating ng kaganapan ng panahon ay ang

pagtitipon "ng lahat ng bagay kay Cristo." Ibig sabihin nito, sa anumang nakaraang panahon sa kasaysayan ng sangkatauhan, hindi natin dapat asahan na makikita ang "lahat" ng bagay na nasa pagkakasundo kay Cristo.

Kaya't sapagkat ang plano ng Diyos ay sumasaklaw sa iba't ibang kapanahunan, o yugto ng panahon, at hindi hanggang sa "kapunuan ng mga panahon" maisasakatuparan ang planong iyon sa pamamagitan ng pagkakasundo ng sanlibutan sa Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, hanapin natin ang mga Kasulatan upang matuklasan kung paano ang plano ng Diyos sa mga nakaraang kapanahunan ay umusad tungo sa kanyang huling layunin sa "kapunuan ng mga panahon."

Tatlong Daigdig

Sa ikalawang liham ni Pedro, kabanata 3, sinasabi sa atin ang tungkol sa tatlong "mundo." Sa hula na ito ginamit ng apostol ang salitang Griyego *na "kosmos,"* na nangangahulugang kaayusan ng mga bagay. Ang una rito, ayon sa kaniya, ay nagwakas noong panahon ng Baha; ang ikalawa ay magwawakas sa pagbabalik ni Cristo; samantalang ang ikatlo, na siyang mundo ng Diyos, ay "walang hanggan." (Efeso 3:21). Ang tatlong mundong ito ay sumasaklaw sa tatlong mahahabang panahon. 2 Pedro 3:6; Galacia 1:4; Hebreo 2:5

Alinsunod sa makabagong paggamit ng wika, maaari nating tawagin ang tatlong mundong ito bilang ang mundo ng nakaraan, ang mundo ng kasalukuyan, at

ang mundo ng bukas. Ginagamit ng Bibliya ang salitang "mundo" sa parehong paraan ng paggamit natin dito, hindi bilang pagtukoy sa planetang tinitirhan natin, kundi sa isang kaayusan ng mga bagay sa piling ng mga tao, at kung minsan bilang isang kapanahunan, o panahon. Marami sa mga hindi pagkakaunawa tungkol sa layunin ng Diyos para sa sangkatauhan ay nagmula sa kabiguan na kilalanin ang katotohanang ito. Halimbawa, ang "katapusan ng mundo" sa Bibliya ay naunawaan nang mali bilang pagkasunog ng literal na daigdig at ng lahat ng bagay dito. Naging hadlang ito sa marami na siyasin ang paksa.

Dahil sa maling pagkaunawa sa ibig sabihin ng katapusan ng mundo, marami ang natakot sa paglapit nito at sinikap na itulak ito nang malayo sa hinaharap. Ang iba naman ay tinitingnan ito bilang isang simpleng pamahiin ng Madilim na Panahon, na hindi karapat-dapat bigyan ng anumang seryosong pag-iisip. Ngunit kapag napagtanto natin na ang tinutukoy ng Bibliya bilang wakas ng kasalukuyang mundo ay ang mismong nakikita nating nagaganap ngayon at ang tinutukoy ng mga taong may pag-iisip sa ating panahon bilang pagtatapos ng isang mundo, kung gayon ang paksang ito ay dapat magkaroon ng mahalaga, oo, isang napakahalagang kahulugan para sa lahat ng interesado sa kung ano ang magiging mundo ng bukas.

Ginagamit ng Bibliya ang mga salitang "apo," "mga lindol," "mga bagyo," atbp., sa parehong paraang pahiwatig gaya ng paggamit sa mga ito sa

kasalukuyang wika upang ilarawan ang malawakang kapahamakan na dumating sa mga tao at mga bansa sa henerasyong ito. Tulad ng paggamit ng Panginoon ng "trigo," "dami," "tupa," at "kambing" upang ilarawan ang mga nagsisilbi, nagkunwaring nagsisilbi, o sumasalungat sa kaniya, gayundin ginagamit niya ang mga salitang "daigdig" at "langit" upang ilarawan ang mga yugto ng organisadong lipunan na tinatawag na "mga daigdig." Jeremias 22:29

Pinag-uusapan ni Pedro ang langit at lupa na nasa panahon bago ang Baha, na nagpapahiwatig na bumubuo ang mga ito sa "mundong noon," ang mundong kahapon. Ang mundong i " ay nagwakas noong panahon ng Baha, ngunit ang lupa mismo ay hindi nasira. Tungkol sa literal na lupa, mababasa natin na ito ay "mananatili magpakailanman." (Eclesiastes 1:4). Sa Isaias 45:18 sinasabi sa atin na hindi nilalang ng Diyos ang lupa nang walang kabuluhan kundi "binuo niya ito upang tirahan." Ito ay isang pangunahing katotohanan na dapat tandaan habang sinusuri natin, sa pamamagitan ng mga Kasulatan, ang balangkas ng banal na plano. Ang plano ng Diyos ay hindi nagsasangkot ng paglilipat ng sangkatauhan sa ibang saklaw ng buhay kundi ang kanilang pagpapanumbalik sa walang hanggang buhay dito sa lupa, ang itinakda at orihinal na tahanan ng tao. Awit 115:16; Isaias 65:21; Jeremias 31:17; Deuteronomio 11:21; Mateo 5:5

Ang unang mundo, na nagsimula noong panahon ng paglikha, ay nagwakas sa panahon ng Delubyo. Ang

ikalawang mundo, ayon sa apostol, na nagsimula pagkatapos ng Delubyo, ay magwawakas sa pagkawasak na idudulot sa huling yugto ng dakilang panahon ng kapighatian, o araw ng Panginoon (Jehova). Ang araw na ito ni Jehova ay kasunod ng pagbabalik ng ating Panginoon, kung kailan ang mga kalagayan sa kasalukuyang masamang mundo ay magiging katulad ng mga araw ni Noah. Mateo 24:38,39; Lucas 17:26,27; Genesis 6:11; 2 Pedro 3:6,7,10

Sa mga araw ni Noah, ayon sa ating sinasabihan, ang mga tao ay "kumakain at umiinom, nag-aasawa at pinapakasalan . . . at hindi nila alam" ang nalalapit na Baha na magwawakas sa "mundong noon." Gayon din naman, ipinaliwanag ng mga Kasulatan, ang "araw ng Panginoon" ay darating na parang "magnanakaw sa gabi," na ang mga tao ay hindi nakakaalam ng kahalagahan ng mga pangyayari hanggang sa ang mapaminsalang kapahamakan ng araw na iyon ay magdulot ng pagbagsak ng "masamang mundong ito ng kasalukuyan." Galacia 1:4; 1 Tesalonica 5:2; Lucas 21:35

Ngunit ang katapusan ng mundong ito ay hindi mangangahulugang katapusan ng sangkatauhan. Hindi, salamat sa Diyos, magiging simula lamang ito ng isang bagong mundo, ang mundong bukas – ang mundong bukas ng Diyos. Isa sa mga pangunahing katangian ng mundong kahapon at ng mundong ngayon ay nakabatay ang mga ito sa makasarili, at si Satanas, ang pangunahing kaaway ng Diyos, ang naging pinuno nila. Ngunit sa pagtatapos ng mundo

ng ngayon at sa pagsisimula ng mundo ng bukas, ang Diyablo ay mabibigkis, at ang bagong mundong iyon ay sasailalim sa isang bagong, banal na pamamahala. Pahayag 20:1-4; 21:1-5; 2 Pedro 3:13; Isaias 65:17; Obadias 21

Makasarili Laban sa Pag-ibig

Sa ilalim ng pamumuno ni Satanas, ang diwa ng makasarili at pansariling interes, ay naging nangingibabaw sa mismong simula ng mundong kahapon. Nagpatuloy ang kasalanan at makasariling interes na mangibabaw sa unang mundong iyon, kaya bago ito magwakas, ang lupa ay "napuno ng karahasan." (Genesis 6:11). Ganoon din ang nangyayari sa mundo ngayon. Sa katunayan, nasasaksihan na natin ang pagkabuwag ng kasalukuyang mundo, at ang pagkawasak nito ay idinulot ng karahasan ng malaking kapighatian na hinulaan ng mga propeta. Daniel 12:1

Ang mundong bukas ng Diyos ay sasailalim sa pamumuno ng isang bagong Tagapamahala, si Cristo, ang Hari ng mga Hari at Panginoon ng mga Panginoon. (Awit 72:1-20; Pahayag 19:16). Ang Kanyang pamamahala ay makabatay sa pag-ibig, sa halip na sa makasarili. Ito ang dahilan kung bakit tinukoy ng apostol ang mundong iyon bilang isa "na tinitirhan ng katuwiran." 2 Pedro 3:13

Ang satanicong pamamalakad ng kasalanan at makasariling interes ay nagdulot ng kamatayan, sapagkat ang "sweldo ng kasalanan ay kamatayan." (Roma 6:23). Ang Mesiyantikong paghahari ng

katuwiran at pag-ibig ay magdudulot ng buhay, sapagkat siya'y maghahari hanggang mailagay sa ilalim ng kaniyang mga paa ang lahat ng kaniyang mga kaaway, at ang "huling kaaway" na wawasakin ay ang "kamatayan." 1 Corinto 15:25,26

Kapag inilalagay natin sa isip ang katotohanan ng tatlong mundong ito at ang kanilang magkakaibang katangian, madali nating makikita na ang anumang maaaring sabihin ng Bibliya tungkol sa kanila ay magmumukhang magkasalungatan maliban kung iaangkop natin ang iba't ibang pahayag nito sa panahong kinabibilangan nila. Halimbawa, tungkol sa kasalukuyang panahon, sinasabi ng propeta, "Ngayon ay tinatawag nating masaya ang mga mayabang; oo, ang mga gumagawa ng kasamaan ay napagtatag; oo, ang mga umaalipusta sa Diyos ay nakalalaya pa nga." Ngunit tungkol sa mundo ng bukas, mababasa natin na doon "sisibol ang matuwid," at "lahat ng masasama ay wawasakin Niya (Diyos)." Malakias 3:15; Awit 72:7; Gawa 3:23; Awit 145:20

Ang paraang ito ng pag-aaral sa mga kapanahunan ng Bibliya ay tila, sa bahagi, ang tinutukoy ng Apostol Pablo nang inutusan niya si Timoteo na magsikap na ilapat ang sarili sa "wastoang paghihiwa-hiwalay ng salita ng katotohanan." (2 Timoteo 2:15). Kung sa ating pag-aaral ng Bibliya ay susubukan nating ilapat ang iba't ibang hula at pangako nito sa mundong o kapanahunan kung saan sila nababagay, matatagpuan natin ang isang kasimplehan, pagkakasundo, at kagandahan sa mga pagtuturo nito

na hindi natin inakala na umiiral. Ang Bibliya mismo ay magkakaugnay, at ang tanging natitira upang maunawaan ito ay ang magkaroon tayo ng pagkakasundo rito. Juan 7:17; Lucas 11:9,10; Jeremias 29:13

Bagaman ang unang dalawang "mundo" na binanggit ni Apostol Pedro (2 Pedro 3:6,7) ay nasa kontrol ni Satanas, ang "prinsipe ng mundong ito" (Juan 14:30), at ang ganap na banal na pamamahala sa mga gawain ng tao ay nakalaan para sa mundong bukas ng Diyos, hindi nito ibig sabihin na hindi nagpakita ng interes ang Diyos sa sangkatauhan sa lahat ng panahong ito. Sa kabaligtaran, sa paglipas ng mga kapanahunan ay tuloy-tuloy niyang isinasulong ang mga paunang yugto ng kaniyang plano, kaya't naghahanda siyang hawakan ang mga tali ng pamahalaan at pagpalain ang "lahat ng angkan sa lupa" sa kaniyang sariling takdang panahon, ang "pamahalaan ng kaganapan ng mga panahon." Genesis 12:3; Efeso 1:10

Ang gawaing ginagawa ng Diyos sa panahon ng paghahari ni Satanas sa karamihan ng tao ay umunlad sa pamamagitan ng magkakasunod na yugto o kapanahunan. Ang Salita ng Diyos – ang kaniyang mga pangako at mga tagubilin sa kaniyang bayan – ay malaking ambag sa pagtupad ng kaniyang gawain sa lupa sa lahat ng iba't ibang kapanahunan, at nagkaroon Siya ng espesyal na gawain para sa bawat dispensasyon ng kaniyang biyaya. Walang anumang nasa Kasulatan na nagpapahiwatig na may mahahalagang pagbabago

sa mga pamamaraan ng Diyos sa pakikitungo sa kaniyang bayan sa unang mundo, ang mundong kahapon.

Sa panahong iyon ay ibinigay ang mahahalagang pangako. Sa Genesis 3:15 sinasabi sa atin na ang "binhi" ng babae ay balang araw ay "bubutasin" ang ulo ng ahas. Sa pamamagitan ni Enoch ipinangako ng Diyos na darating ang Panginoon kasama ang dimabilang na bilang ng kaniyang mga banal. (Judas 14). Sa pakikitungo Niya kay Noah, may ilang halimbawa na ibinigay na napakahalaga sa atin ngayon kaugnay ng wakas ng kasalukuyang mundo. Gayunpaman, hindi lamang pagkatapos ng Baha pa nagsimulang magbukas nang may malaking kalinawan ang mga plano ng Diyos, bagaman sa liwanag ng banal na plano na nakikita natin ngayon, napakahalaga ang mga nangyari bago ang Baha.

Ang Panahon ng mga Patriyarka

Ang unang panahon pagkatapos ng Baha ay maaaring tawaging Panahon ng mga Patriyarka, hindi dahil makikita ang partikular na paglalarawan na iyon sa Bibliya, kundi dahil malinaw na ipinapakita ng Bibliya na sa panahong ito ay nakipag-ugnayan lamang ang Diyos sa ilang indibidwal na kilala bilang mga patriyarka, o mga ama ng Israel, hanggang sa pagkamatay ni Jacob at ang pagtatatag ng bansang Israel sa pamamagitan ng kanyang labindalawang anak na lalaki.

Ang gawain o plano ng Diyos sa Panahon ng mga Patriyarka ay hindi ang pag-eebanghelismo sa mga

tao. Kausapin Niya si Abraham at ginawa Niya sa kaniya ang mga kahanga-hangang pangako. Sinabi nga ng Diyos sa kaniya na layunin Niya na pagpalain ang lahat ng angkan sa buong mundo. Ipinapakita nito ang interes ng Diyos sa buong sangkatauhan, ngunit ang mga tao sa pangkalahatan ay hindi binigyan ng pagkakataon noong panahong iyon na matanggap ang ipinangakong mga pagpapala. Sa Isaias 51:2 sinasabi na tinawag ng Diyos si Abraham nang mag-isa. Genesis 12:1

Noong Panahon ng mga Patriyarka, winasak ang mga lungsod ng Sodom at Gomora dahil sa kanilang kasamaan, subalit hindi nagsumikap ang Diyos na magdulot ng pagsisisi sa masasamang taong ito. Alam natin ito mula sa sinasabi sa atin ni Jesus sa Bagong Tipan. Ang Panginoon, na nagsagawa ng makapangyarihang ministeryo ng pagpapalayang-espiritwal sa ilang lungsod noong kaniyang panahon, ay nagsabi na kung ang mga gawaing makapangyarihan ding iyon ay nagawa sa Sodom at Gomorra, hindi sana nasira ang mga lungsod na iyon, sapagkat sila sana'y nagpakita ng pagsisisi. Malinaw na kaya sanang bigyan ng Diyos ang mga tao sa masasamang lungsod na iyon ng epektibong patotoo kung iyon ang kanyang plano; ngunit hindi niya ito ginawa. Sa halip, winasak niya sila nang hindi binigyan ng pagkakataong magsisi. Gayundin, ipinangako ni Jesus na mas "tinatanggap" ang kanilang kalagayan kaysa sa mga pinalad na lungsod na tumangging kilalanin siya at ang kanyang mga makapangyarihang gawa.

Sa kabilang banda, dapat nating tapusin na ang mga taong ito ay kasama sa pangako ng Diyos na pagpapalain Niya ang "lahat" ng mga pamilya sa lupa sa pamamagitan ng binhi ni Abraham; kaya ang nag-iisang magkakatugmang pananaw na maaari nating dalhin sa sitwasyon ay ang plano ng Diyos na buhayin ang mga taga-Sodoma mula sa mga patay upang pagpapalain sila. Ito mismo ang hinulaan ng Propeta Ezekiel sa ika-16 na kabanata ng kanyang propesiya, mula sa ika-44 na talata hanggang sa katapusan ng kabanata.

Ang Ipangakong Binhi

Ang pangakong ginawa ng Diyos kay Abraham noong Panahon ng mga Patriyarka ay kalaunan pinagtibay ng isang banal na panunumpa. (Genesis 22:16-18; Hebreo 6:13-18). Ito ay isang kamangha-manghang pangako, kung saan inihahayag ng Diyos ang kaniyang layunin na pagpalain ang lahat ng angkan sa buong mundo. Kinumpirma ito kay Isaac at kay Jacob, at sa pagkamatay ni Jacob, sa kaniyang labindalawang anak na lalaki, na siyang naging pinagmulan ng bansang Israel. Hindi lubos na nauunawaan ni Abraham ang buong kahulugan ng pangakong ito. Hindi niya napagtanto, halimbawa, na ang binhi ng pagpapala ay magiging isang espiritwal na binhi.

Hindi rin malinaw na nauunawaan ni Abraham na may dalawang bahagi ang tipan na ginawa ng Diyos sa kaniya: ang isang bahagi para sa pag-unlad ng "binhi" at ang isa naman para sa pagbibigay ng mga

ipinangakong pagpapala sa pamamagitan ng binhing iyon. Walang duda na inakala ni Abraham na ang himalang anak na si Isaac ang ipinangakong binhi, at napakalaki ng kanyang pananampalataya sa kakayahan ng Diyos na tuparin ang Kanyang mga pangako kaya't naniwala siyang bubuhayin si Isaac mula sa mga patay kung iaalay niya ito bilang handog ayon sa utos ng Diyos. Hebreo 11:17-19

Sa Hebreo 11:13,39 at Mga Gawa 7:5, sinasabi sa atin ng apostol na namatay si Abraham nang hindi natupad sa kaniya ang pangako; gayunpaman, habang nabubuhay siya ay "naghintay siya ng isang lungsod na may mga saligan, na ang tagapagtayo at tagagawa ay ang Diyos." (Hebreo 11:10). Ang isang lungsod, para kay Abraham, ay ang sentro ng isang pamahalaan, o isang kaharian; kaya, ang inaasahan niya mula sa Diyos ay itatag ng Diyos sa lupa ang isang kaharian kung saan ang mga inapo ni Abraham ay magkakaroon ng isang nangungunang posisyon. Ang pangakong ginawa kay Abraham ay, sa katunayan, isa sa mga pangako ng Lumang Tipan tungkol sa darating na Mesiyantikong kaharian.

Si Abraham, pati na ang iba pang mga patriyarka ng panahong iyon, ay magkakaroon ng napakahalagang bahagi sa panlupang yugto ng Mesiyantikong kaharian; at ang mga pangako ng Diyos sa kanila at ang kanilang masunuring pananampalataya sa mga pangakong iyon ay malaking bahagi ng kanilang paghahanda para sa bahaging iyon. Bukod dito, ang mga pangako ng Diyos at ang kanyang pakikitungo sa mga patriyarka ay may napakahalagang papel sa

mas malinaw na pagbubunyag ng kanyang mga plano sa kanyang bayan sa mga susunod na panahon. Kung titingnan sa ganitong paraan, makikita natin na bagaman hindi sinubukan ng Diyos na baguhin ang mundo noong Panahon ng mga Patriyarka, nagawa Niya pa rin ang isang napakahalagang gawain kaugnay ng kanyang plano. Ang gawain ng Diyos noong panahong iyon, gaya ng dati, ay isang malaking tagumpay.

Ang Panahong Hudyo

Ang Panahong Hudyo, ang susunod na yugto sa plano ng Diyos, ay nagsimula sa pagkamatay ni Jacob at nagtapos sa unang pagparito ni Jesus. Ang pamagat na "Panahong Hudyo" ay ginagamit upang tukuyin ang panahong ito dahil ipinahihiwatig nito kung paano ipinagpatuloy ng Diyos ang gawaing panghandaan para sa sukdulang pagtatatag ng kaniyang kaharian at ang kasunod na pagpapala sa lahat ng mga tao. Sa panahong iyon, ang Diyos ay nakipag-ugnayan sa isang bansa, ang bansang Hudyo, at sa wala nang iba pa. Sa pamamagitan ng propeta, ipinahayag niya sa kanila, "Kayo lamang ang aking nakilala sa lahat ng angkan sa lupa." Amos 3:2

Binigyan ng Diyos ang Israel ng Kanyang batas. Ipinadala Niya sa kanila ang Kanyang mga propeta. Sa pamamagitan ng kanilang pagkapari, itinatag Niya ang mga serbisyo sa tabernakulo, na, ayon sa Bagong Tipan, nagpapahiwatig ng "mabubuting bagay na darating." (Hebreos 9:11,23; 10:1). Ang pangako ng Diyos sa bansang ito ay kung magiging

tapat sila sa Kanya, gagawin Niya silang "kaharian ng mga pari at banal na bansa." (Exodo 19:5,6). Ibig sabihin nito, sa pamamagitan nila ipamamahagi ng Diyos ang Kanyang ipinangakong mga pagpapala sa lahat ng angkan sa buong mundo.

Ngunit hindi naging karapat-dapat ang Israel para sa mataas at kagalang-galang na posisyong ito sa banal na plano. (Roma 11:7). Nang dumating sa kanila ang kanilang Mesiang si Hesus, tinanggihan nila Siya at bilang resulta ay inalis sila sa espesyal na posisyong ito ng pabor ng Diyos. Ngunit ang gawain ng Diyos noong Panahon ng mga Hudyo ay hindi isang kabiguan. Sinasabi sa atin ni Pablo na ang Batas ay nagsilbing isang "tagapagsanay," upang dalhin ang mga Hudyo kay Cristo. (Galacia 3:24). Ang pagkabigo ng mga Hudyo na tuparin ang perpektong Batas ng Diyos at sa gayon ay magkamit ng buhay ay nagpapatunay sa pangangailangan para sa makaliligtas na gawain ni Cristo. Lahat ng mga bansa ay sa huli matututo rin ng iisang dakilang aral, ito ay ang pangangailangan ng isang Manunubos.

Nagawa rin ng Diyos ang iba pang mahahalagang bagay noong Panahon ng mga Hudyo. Ang Kanyang pakikitungo sa Israel at ang kanilang mga tagumpay at kabiguan ay nagsisilbing mahalagang halimbawa at gabay para sa espirital na Israel ng panahong ito. Ang daan-daang pangako na ginawa sa Israel sa pamamagitan ng mga propeta ay bumubuo ng balangkas ng maraming mahahalagang katangian ng banal na plano at sa gayon ay nagsisilbing gabay sa mga tagasunod ng Maestro sa kanilang paghahanda

para sa magkasanib na pamana kasama niya sa Mesiyantikong kaharian. Sa iba pang paraan, ang gawain ng Diyos sa Panahong Hudyo ay may mahalagang puwesto sa banal na plano para sa rehabilitasyon ng tao. Ang gawain ng Diyos sa Panahong Hudyo ay hindi isang kabiguan kundi natupad ang banal na layunin nito.

Nagtapos ang Panahong Hudyo sa unang pagparito ni Jesus. Sa panahon ng kaniyang ministeryo at sa loob ng tatlo at kalahating taon pagkatapos nito, nagpatuloy ang banal na biyaya sa mga Hudyo; at alinsunod sa kaayusang ito, nilimitahan ni Jesus ang kaniyang ministeryo, pati na rin ang ministeryo ng kaniyang mga alagad, sa bansang Israel hanggang matapos ang kaniyang muling pagkabuhay. Sinabi ni Jesus sa kaniyang mga alagad na taga- : "Huwag kayong pumunta sa daan ng mga Hentil, at sa anumang lungsod ng mga Samaritano ay huwag kayong pumasok; kundi sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ng Israel kayo'y pumunta." Mateo 10:5,6

Ang Panahon ng Ebanghelyo

Pagkatapos ng pagkabuhay na mag-uli ni Jesus, inutusan niya ang kaniyang mga alagad na palawakin ang ministeryo sa lahat ng mga bansa, ngunit kahit na noon, magsisimula sila sa Jerusalem. (Lucas 24:45 hanggang 49; Mateo 28:19,20). Ayon sa isang propesiya na ibinigay ni Daniel (Daniel 9:24-27), kung saan pinag-uusapan niya ang Mesiyas na "mapuputol" sa kalagitnaan ng isang "linggo," dapat

ay may tatlong taon at kalahati ng pabor na ipapakita sa Israel kasunod ng kamatayan ni Jesus, kaya nga ang utos na, "magsimula sa Jerusalem." Ang isang "linggo" sa propetikong panahon ay kumakatawan sa pitong taon, batay sa prinsipyong isang taon para sa isang araw. Bilang 14:33,34; Ezekiel 4:6; Daniel 12:11,12; Pahayag 11:2,3

Kaya naman, "simula sa Jerusalem," nagsimula ang gawain ng Panahon ng Ebanghelyo. Nagpapatuloy ang panahong ito hanggang sa ikalawang presensya ni Cristo, na siyang simula rin ng mundong bukas ng Diyos. Pinili ang terminong "Panahon ng Ebanghelyo" upang tukuyin ang panahong ito sa pagitan ng unang at ikalawang pagparito ni Cristo dahil ipinapakita ng mga Kasulatan na ang gawain ng Diyos sa panahong ito ay natutupad sa pamamagitan ng pagpapahayag ng Ebanghelyo, o "mabuting balita," ng kaharian.

Tulad ng nabanggit na, noong Panahong Patriyarkal, isinagawa ng Diyos ang Kanyang gawain sa pamamagitan ng pagpili at pakikitungo sa ilang indibidwal na patriyarka. Noong Panahong Hudyo, natupad ang Kanyang gawain sa pamamagitan ng pakikitungo sa bansang Hudyo ng mga ; ngunit sa Panahon ng Ebanghelyo hindi nililimitahan ng Diyos ang kanyang pabor sa ilang natatanging indibidwal, gaya ng ginawa niya noong Panahong Patriyarkal, o sa isang bansa lamang, gaya ng ginawa niya noong Panahong Hudyo, kundi inutusan niya ang lahat ng kanyang bayan na ipahayag ang masayang balita ng kaharian sa lahat ng mga bansa; at ang mga tumugon

sa mensaheng iyon ang siyang pinagkalooban ng Diyos ng kanyang pabor, sa pamamagitan ng pag-anyaya sa kanila na makibahagi sa kanyang plano ng mga kapanahunan.

Ano nga ba ang naging layunin ng gawain ng Diyos sa panahon ng Ebanghelyo? Sinasagot ang tanong na ito para sa atin sa Gawawa 15:13-18. Dito sinasabi sa atin na dinalaw ng Diyos ang mga Hentil "upang kumuha mula sa kanila ng isang bayan para sa kaniyang pangalan." Ang mga Judio, bilang isang bansa, ang dapat sanang maging bayang ito, at iilan sa kanila ang tumanggap kay Cristo, at sa lahat ng tumanggap, sa kanila "Ipinagkaloob niya ang kapangyarihang maging mga anak ng Diyos." (Juan 1:12). Ngunit sa banal na plano, ang "bansa para sa kaniyang pangalan" ay bubuuin ng 144,000 - isang malaking bilang sa ilang pananaw, ngunit kung ikukumpara sa kabuuang bilang ng sangkatauhan, o kahit ng mga nagpapahayag na Kristiyano, ito ay, sa katunayan, isang "maliit na kawan." Lucas 12:32

Sa Roma 11:17-24, ipinaliwanag ng apostol na ang mga Hentil ay maaaring makapasok sa mga natatanging pribilehiyo ng Panahong ito ng Ebanghelyo dahil ang mga Hudyo, bilang "likas na mga sanga," ay naputol dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya. Ibig sabihin nito, kapag ang mga "tao para sa kaniyang pangalan" ay pinili mula sa mga Hentil, sila ang tunay na pumalit sa mga itinakwil na Hudyo sa orihinal na programang Israelita – ang natural, laman na sangbahayan ng Israel ang nawalan ng pambihirang pabor na ito. Ito ang dahilan

kung bakit, sa , sa Pahayag 7:4-8 at 14:1-3, makikita natin ang buong kawan ng 144,000 na inilalarawan sa ilalim ng larawang Israelita.

Pansinin nang partikular na dito ang "maliit na kawan" na kasama ng "Kordero" sa Bundok ng Sion ay sinabing may nakasulat sa kanilang mga noo ang pangalan ng Ama ng Kordero. Sa ganitong paraan, ipinapakita silang "isang bayan para sa kaniyang pangalan," ibig sabihin, upang dalhin ang kaniyang pangalan. Sa Pahayag 19:7, ang parehong pangkat na ito ay inilalarawan bilang nagiging "asawa" ng Kordero, at sa ganitong paraan rin, nakikibahagi rin sila sa pangalan ng pamilya ng kanilang Langitnang Ama (tingnan din ang Pahayag 21:2 at 22:17).

Ang Naghaharing Sambahayan ng Diyos

Sa liwanag ng pangkalahatang patotoo ng Salita ng Diyos, ang "bansa para sa kaniyang pangalan," na tinipon mula sa lahat ng bansa sa pamamagitan ng Ebanghelyo, ay ang namamahalang sambahayan ng Diyos. Sa Mikas 4:1-4 sinasabi sa atin ang tungkol sa pagtatatag ng banal na kaharian sa buong lupa, at ang kahariang ito (na sinagisag sa propesiya bilang isang "bundok") ay ipinapakita na binubuo ng "tahanan ng Panginoon." Ang lahat ng namamanaang namamahalang angkan sa kasalukuyang masamang sanlibutan ay mga kaayusang pampamilya, kung saan, mula henerasyon hanggang henerasyon, namana ng mga pinuno ang kanilang "karapatan" na mamuno.

Kaya sinasabi sa atin ng Diyos na ang kaniyang kaharian ay nasa kamay ng isang namamahalang angkan, na isang kaayusang pampamilya rin. Natatanggap ng mga miyembro ng pamilyang ito ang kanilang karapatang maghari sa pamamagitan ng mana at dahil sila ay bahagi ng pamilya. Gayunpaman, hindi ito isang pamilyang makamundo, kundi isang pamilyang makalangit. Ito ang sariling pamilya ng Diyos. Ang pangunahing tao rito ay ang kaniyang "nag-iisang panganay" at minamahal na Anak, si Cristo Jesus. Bukod kay Jesus, ang mga sumusunod sa kaniyang mga yapak ay pinapasok sa banal na pamilya, at nagiging mga anak ng Diyos. Colosas 1:18; Juan 1:12; 1 Juan 3:1,2

Ipinaliwanag pa ng apostol na kung tayo ay mga anak, tayo ay "mga tagapagmana ng Diyos, at mga kapwa tagapagmana kay Cristo." (Roma 8:16,17). Ang lahat ng mga kasamang tagapagmana na ito ay ipinangakoan ng isang lugar sa pamamahala ng Diyos, at ang mismong layunin ng Panahong ito ng Ebanghelyo ay ang pagpili at paghahanda ng mga yaong, bilang mga kasapi ng makaharing pamilyang ito ng langit, ay mamumuhay at maghahari kasama ni Cristo sa loob ng isang libong taon. Pahayag 20:4; Awit 2:9; Pahayag 2:26,27; 1 Corinto 6:2,3

Nang makumpleto ang gawain ng Panahon ng Ebanghelyo, wala nang makahahadlang sa pagtatatag ng bagong mundo ng Diyos bukas. Papalapit na ang katapusan ng mundong ito ngayon, at nagaganap ang ikalawang pagparito ni Cristo, una (ayon sa pananaw ng mundo) "na parang

magnanakaw sa gabi." Dumarating muna si Cristo upang salubungin ang kaniyang nobya. (Juan 14:3; Pahayag 19:7; 21:2). Kapag ang kaniyang nobya, o simbahan, ay napisanib sa kaniya sa makalangit na kaluwalhatian, kaniya namang matutupad ang pangako ng Pahayag 22:17, kung saan mababasa natin na ang "Espiritu at ang nobya ay nagsasabi, Sumapit ka, . . . Kumuha kayo ng tubig ng buhay nang walang bayad."

Unang Panahon sa Bagong Daigdig

Ang unang libong taon ng bagong mundo ay maaaring tawaging Milenyal, o Mesiyanikong, Panahon. Ito ay sa loob ng libong taon na ang simbahan, na tinipon mula sa mundo sa panahon ng Ebanghelyong ito, , ay maghahari kasama ni Jesus upang ipamahagi ang mga ipinangakong pagpapala ng Diyos sa "lahat ng pamilya sa lupa." (Genesis 12:1-3; Galacia 3:16,27-29; Pahayag 5:10; Mateo 19:28). Sa panahon ng Mesiyanikong Panahon, maaabot ng dakilang plano ng Diyos ang kaluwalhatian at mapanalong konklusyon nito. Efeso 1:10

Ngunit bago maipasok ang Milenyal na Panahon, kailangang pagdaanan ng mundo ang "panahon ng kaguluhan na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng bansa." (Daniel 12:1). May sapat na dahilan upang paniwalaan na tayo ay nabubuhay na sa panahong ito at ang kasalukuyang kagipitan ng mundo ay bahagi ng "panahon ng kaguluhan" na siyang magwawakas sa panahong ito.

Dahil karaniwang inakala ng mga tao sa simbahan na nilayon ng Diyos na maligtas ang mundo sa panahon ng Ebanghelyo, ang kasalukuyang pagkawasak ng sibilisasyon ay nakalilito sa kanila at nagbabanta na sirain ang kanilang pananampalataya sa Diyos at sa Kristiyanismo. (Jeremias 8:15). Ngunit kapag naunawaan natin na ang gawain ng panahong ito ay ang paghihiwalay mula sa mundo ng mga taong maghahari kasama ni Cristo sa susunod na panahon, mauunawaan natin ang kasalukuyang tila kabiguan ng Kristiyanismo.

Sa katunayan, malinaw na ipinahiwatig ni Jesus na kapag dumating na ang panahon ng kanyang ikalawang pagparito, kakaunti na lamang ang mananampalataya sa lupa. (Lucas 18:8). Hinulaan ni Pablo na sa "mga huling araw" ay darating ang mapanganib na mga panahon, at ang mga tao ay magiging "mga mahilig sa kaluwalhatian kaysa sa mga mahilig sa Diyos." (2 Timoteo 3:4). Sa Parabula ng Trigo at Mabuting Butil, malinaw na ipinakita ni Jesus na malaking bahagi ng kanyang mga nagpapahayag na tagasunod ay mga huwad na Kristiyano lamang at sa katapusan ng kapanahunan ay wawasakin ang mga denominasyong ito.

Ang pagsusunog na ito sa mga samsam sa katapusan ng kapanahunan ang siyang bumubuo, sa bahagi, sa malaking panaun ng kapighatian na siyang pagtatapos ng kapanahunan. Ngunit hindi nito ibig sabihin na ang gawain ng kapanahunan ay naging kabiguan. Ang gawain ng Diyos sa panahong ito, gaya ng sa lahat ng nakaraang panahon, ay isang

kamangha-manghang tagumpay. Ang lahat ng kaniyang tunay na "trigo" ay sa huli'y tinitipon sa makalangit na kamalig, at saka sila "magsisilaw na parang araw sa kaharian ng kanilang Ama." (Mateo 13:43). Kung hanggang saan man natin makita ang pagguho ng ipinagpapalagay na Kristiyanismo, alalahanin natin na walang mangyayari maliban sa pahintulot ng Diyos at ang maaaring mukhang kapahamakan sa atin ay paghahanda lamang para sa pagtatatag ng tunay na Kristiyanismo sa loob ng libong taong paghahari ng kaharian.

Paraiso ng Eden

Subaybayan natin ngayon ang pag-unlad ng plano ng Diyos mula sa bahagyang ibang pananaw. Napag-alaman na natin ang malaking kahalagahan ng salik ng panahon sa mga kaayusang makalangit - kung paano umunlad ang plano ng Diyos mula sa isang kapanahunan patungo sa susunod - at ngayon ay susuriin natin ang makalangit na programa kaugnay ng iba't ibang antas ng pag-iral, o saklaw ng buhay. Nang ilarawan ng apostol sa Efeso 1:10 ang pagkumpleto ng banal na plano sa "panahon ng kaganapan ng mga kapanahunan," inihayag niya na sa panahong iyon ay mapagsasama ang lahat ng bagay s , kapwa ang mga nasa "langit" at ang mga nasa "mga lupa."

Sa Kasulatan, makikita natin na dalawang kaligtasan ang binanggit, ang isa ay makalangit at ang isa ay makalupang kaligtasan. Ang hindi pagsasaalang-alang sa katotohanang ito kapag pinag-aaralan natin

ang Bibliya ay nagbubunga ng maraming tila kontradiksyon. Karamihan sa mga pangako ng Lumang Tipan at ang ilan sa Bagong Tipan ay naglalarawan ng mga biyayang makalupa, samantalang karamihan sa mga pangako ng Bagong Tipan at ang mga nasa Lumang Tipan na propetikal na nagsasalita tungkol sa simbahan ay nagbabalangkas ng isang makalangit na pag-asa. Kinakailangan na gawin natin ang wastong aplikasyon sa takdang panahon ng mga pangakong ito upang makita natin ang pagkakasundo na umiiral sa pagitan nila.

Binibigyang-diin namin na si Adan ay nilikha upang mabuhay sa lupa, at ang lupa ay nilikha upang maging tahanan ng tao. (Isaias 45:18; Awit 115:16). Walang sinabi kay Adan tungkol sa pagpunta sa langit. Sinabi sa kanya na kung suwayin niya ang batas ng Diyos ay mamamatay siya. Totoo rin naman ang kabaligtaran - kung hindi siya suway, hindi siya mamamatay. Kung hindi nagkasala si Adan sa banal na batas, ang utos na magparami, punuin ang lupa, at supilin ito ay maisasakatuparan nang walang kasalanan, karamdaman, at kamatayan.

Sa pangyayaring ito, magpapatuloy sanang mabubuhay si Adan at ang kanyang mga anak sa lupa nang hindi natatakot sa kamatayan. Nang ganap nang natupad ang utos na punuin ang lupa, kusang hihinto ang tungkuling ito ng sangkatauhan, at mananatiling puno ang lupa ng isang perpektong at masayang pamilyang tao, na tinatamasa ang ganap na pabor ng Diyos sa buong walang katapusang mga

kapanahunan ng kawalang-hanggan. Ngunit hindi ito ang nangyari, sapagkat sumuway si Adan sa banal na batas, at bumagsak sa kaniya ang hinulaang hatol ng kamatayan. Ngunit hindi nito ibig sabihin na nabigo ang layunin ng Diyos sa paglikha ng tao.

Sa pamamagitan ng pagsuway ni Adan, ang buong sangkatauhan ay ipinanganak sa kalagayan ng kasalanan at kamatayan, sa halip na kaperpektoan at buhay. Ipinaliwanag ni Pablo na sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao, pumasok ang kasalanan sa mundo at ang kamatayan dahil sa kasalanan, kaya ang kamatayan ay dumating sa lahat, sapagkat ang lahat ay nagkasala. (Roma 5:12,19). Ang pagbagsak ni Adan ay nagdulot ng hatol ng kamatayan sa kanya nang magkasala siya, at sa ilalim ng kundisyong ito niya ipinanganak ang kanyang mga anak. Kaya, sila rin ay nasa daan patungo sa kamatayan, sapagkat ang ilog ay hindi maaaring umakyat nang higit pa sa pinagmulan nito.

Ang Katumbas na Bayad

Tandaan natin na nang magkasala si Adan, walang nabanggit sa kaniya tungkol sa pagpunta sa langit o impyerno kapag siya ay namatay. Sinabi sa kaniya na siya ay mamamatay, at ang ibig sabihin nito ay simpleng nawala sa kaniya ang pribilehiyo na mabuhay at mag-enjoy sa perpektong hardin ng Eden—ang paradisong lupa. Ang kasalanan ni Adan ay nangangahulugang pagkawala ng paraiso. Ang plano ng kaligtasan ng Diyos, samakatuwid, ay kinakailangang isa na naglalaan para sa

pagpapanumbalik ng paraiso. Ngunit paano ito maisasakatuparan? Sumasagot ang mga Kasulatan na ito ay natutupad sa pamamagitan ng pagtubos na gawa ni Cristo.

Isa sa mga salitang makasulat na ginagamit kaugnay ng gawa ng pagtubos ay ang "pantubos." Sinasabi sa atin ni Pablo sa na ang "tao" na si Cristo Jesus ay ibinigay ang kaniyang sarili bilang "pantubos" para sa lahat. (1 Timoteo 2:5,6). Sa talatang ito, ang salitang Griyego na isinaling "pantubos" ay "*antilutron*," na ang ibig sabihin ay "katumbas na halaga." Ang taong si Jesus, na namatay bilang Manunubos sa krus sa Kalbaryo, ay isang eksaktong katumbas na presyo para sa perpektong taong si Adan, na nagkasala. Tungkol kay Jesus ay sinasabing siya ay "naging laman," at ang layunin nito ay "para sa pagdurusa ng kamatayan, . . . upang siya sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos ay matikman ang kamatayan para sa bawat tao." Juan 1:14; Hebreo 2:9

Nang maganap ang unang pagparito ni Jesus, ang pangunahing katangian ng plano na isinakatuparan Niya noon ay ang pag-alay ng Kanyang buhay para sa mga kasalanan ng buong mundo. Sinabi ni Juan na Tagapagbinyag tungkol kay Jesus, "Narito ang Kordero ng Dios, na siyang nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan." Juan 1:29

Kung hindi nagkaroon ng karagdagang paunang katangian ng banal na plano na dapat paunlarin, ang gawain ng Diyos kasunod ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus ay ang ibalik ang tao na nagbagsak sa kanyang nawalang kalagayan - ang

paraiso. Ang mensahe noon sa mga mananampalataya ay, "Halina, . . . Kunan ninyo nang libre ang tubig ng buhay." (Pahayag 22:17). Sa pamamagitan ni Jesus, nagkaroon ng probisyon upang ilako ang hatol ng kamatayan na ipinataw kay Adan at, sa pamamagitan niya, sa buong sangkatauhan; kaya, ang susunod na tila lohikal na hakbang ay ang simulan ang gawain ng pagpapanumbalik.

Ngunit hindi ito ang gawaing sinimulan ng mga apostol noong Pentekostes. Totoo, pinagaling ni Jesus ang ilan sa mga maysakit noong kaniyang panahon at binuhay ang ilan sa mga patay, ngunit ito ay upang ipakita lamang ang kaniyang hinaharap na gawain. (Juan 2:11). Ipinapaliwanag ni Apostol Pablo na ang mga kaloob ng Espiritu na ibinigay sa Maagang Simbahan at sa pamamagitan ng mga ito ay naganap ang isang limitadong bilang ng mga himala ay "magwawakas," o mawawala. (1 Corinto 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). May ilan mula noon na nag-angkin ng kakayahang gumawa ng mga himala sa pangalan ni Cristo, ngunit walang muling nabuhay na mga patay, at napakaliit na bahagi lamang ng mga maysakit ang nag-angkin na sila'y himalang nagaling, at ang mga pag-aangkin na ito ay kaduda-dudang tunay.

Ang mga alagad ni Jesus ay hindi ipinangakuan ng kalusugan at buhay na walang hanggan dito sa lupa. Sa halip, sinabi sa kanila na kung nais nilang maging tunay na alagad ni Cristo, dapat nilang asahan na magdusa at mamatay kasama niya. "Kung ang

sinuman ay magnanais sumunod sa akin, ipayabâ niya ang kaniyang sarili, at pasanin ang kaniyang krus, at sumunod sa akin," ang paraan ng pagpapahayag ng Guro sa mga nais matuto ng mga tuntunin ng pagiging alagad. Mateo 16:24

Natural lamang na isipin na kung, gaya ng ibinubunyag ng mga Kasulatan, pinalitan ni Jesus ang makasalanan sa kamatayan, hindi na kailangang mamatay ang mga nananampalataya sa kaniya. Totoo iyan sa mundong bukas ng Diyos, ngunit sa panahon ng Ebanghelyo ay pinapaunlad ang isa pang yugto ng banal na plano ng kaligtasan, at ito ay napakahalaga.

Ano ang yugtong iyon ng plano? Ito ang panawagan at pagpili sa iglesia ni Cristo, na naghahanda sa mga miyembro nito upang makiisa sa kaniya sa gawain ng pagbibigay-buhay sa sangkatauhan sa panahon ng Mesiyas. Inilalarawan ito ng Apostol bilang isang "makalangit na panawagan." (Hebreo 3:1; Filipos 3:14). Binanggit ito ni Jesus sa kanyang pahayag sa mayamang binata nang sabihin niya rito na kung susundan niya siya hanggang kamatayan, magkakaroon siya ng "kayamanan sa langit." Lucas 18:18-22

Isang Nakahandang Lugar

Tinukoy din ni Jesus ang makalangit na pag-asa ng kaniyang mga tagasunod nang ipangako niya sa kanila: "Pupunta ako upang ihanda ang isang lugar para sa inyo. At kung ako'y umalis, . . . babalik ako at tatanggapin ko kayo sa aking sarili; upang kung

nasaan ako, doon kayo naroroon din." (Juan 14:2,3). Tinutukoy ni Pedro ang makalangit na pag-asa ng iglesia sa pahayag na, "Sa pamamagitan nito ay ipinagkaloob sa atin ang napakadakila at napakamahalagang mga pangako: upang sa pamamagitan ng mga ito ay maging mga kalahok kayo ng banal na kalikasan." 2 Pedro 1:4

Hinihikayat ni Pablo ang mga Kristiyano na itutok ang kanilang mga paghahangad sa "mga bagay na nasa itaas." Ang mga bagay na nasa itaas, ayon sa kaniya, ay "kung saan si Cristo ay nakaupo sa kanan ng Diyos." (Colosas 3:1,2). Ipinapahiwatig nito na ang gantimpala ng iglesia ay pareho sa gantimpala ni Jesus. Binibigyang-diin din ito ng apostol nang sinabi niya, "Kung tayo'y natanim na kasama sa pagkakahawig ng kaniyang kamatayan, tayo'y magiging kasama rin sa pagkakahawig ng kaniyang pagkabuhay." Roma 6:5

Sa huling tekstong ito makikita ang paliwanag kung bakit hindi naibabalik sa mga tagasunod ni Jesus sa panahong ito ang walang hanggang buhay ng tao - ito ay dahil iniimbitahan silang mamatay kasama ni Jesus. Sa madaling salita, ang gawaing sakripisyo ng banal na plano ay hindi natapos sa Kalbaryo. Nilinaw ito ni Pablo sa Roma 12:1, kung saan mababasa natin, "Kaya't ipinamamanhid ko sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng mga kaawaan ng Diyos, na ihain ninyo ang inyong mga katawan bilang isang buhay na hain, banal, kaaya-aya sa Diyos, na siyang inyong makatuwirang pagsamba."

Sa Colosas 1:24, pinag-uusapan ni Pablo ang pagtupad sa "kakulangan sa mga paghihirap ni Cristo." Ipinapakita ng ibang mga talata ang simbahan sa papel ng isang handog, na iniaalay ang sariling buhay sa paggawa ng kalooban ng Diyos. Ito ang sakripisyong gawain ng mga Kristiyano na tinutukoy ng apostol bilang "pinagsama-samang itinanim" sa "kahawig" ng kamatayan ni Cristo. Hindi namatay si Jesus sa ilalim ng hatol, bilang isang makasalanan. Namatay Siya nang sakripisyal, bilang kusang-loob na hain para sa kasalanan. Ang Kanyang kamatayan ang nagbigay-daan sa legal na pagkansela ng kasalanan ni Adan at, sa pamamagitan ni Adan, ng mga namamanang kasalanan ng buong sangkatauhan.

Napakatarungan sa pamamagitan ni Cristo

Paano nga ba, maaaring itanong ng ilan, mamatay ang mga tagasunod ni Jesus sa kaparehong paraan ng kanyang pagkamatay? Hindi ba sila miyembro ng nahulog na lahi, na nasa ilalim ng hatol na kamatayan, kapareho ng lahat ng tao? Ganoon nga sila noon, ngunit sinasabi sa atin ng Kasulatan na, pagkatapos ng muling pagkabuhay ni Jesus, siya ay humarap sa Diyos para sa atin. (Hebreo 9:24). Ibig sabihin nito, ang merito ng kanyang sakripisyo ay nagpapalaya sa lahat ng kanyang mga inihandog na tagasunod mula sa hatol, kaya ang kanilang kamatayan ay hindi na tinitingnan ng Diyos bilang isang hatol kundi bilang isang sakripisyo.

Sa Roma 6:10,11 sinasabi ni Pablo sa mga Kristiyano na maaari nilang "ibilang" ang kanilang sarili na "tunay na patay sa kasalanan," gaya ni Jesus na "namatay sa kasalanan," ibig sabihin, bilang isang handog para sa kasalanan. Hindi nito ibig sabihin na kailangan ang gawaing sakripisyo ng simbahan upang magbigay ng pagtubos para sa sangkatauhan. Lahat ng ito ay natupad na ni Jesus. Ang ibig sabihin nito ay tinatanggap ng Diyos ang mga sakripisyo ng simbahan na parang mga sakripisyo ng mga perpektong tao, at sa pamamagitan ng mga sakripisyong ito, inihahanda ang simbahan na makipagtulungan kay Hesus sa Panahong Mesiyano bilang mga tagapamahagi ng buhay sa buong sangkatauhan.

Ang mga bumubuo sa tunay na iglesia ni Cristo—na ang mga pangalan ay "nakasulat sa langit"—ay tinawag mula sa mundo at tiniyak na sa pamamagitan ng dugo ni Cristo ang kanilang mga di-perpektong gawa ay katanggap-tanggap sa Diyos. Batay sa kanilang kagustuhang isakripisyo ang buhay sa lupa, ipinangako sa kanila ang gantimpalang langit. Kaya't naglalakbay sila sa makipot na daan ng sakripisyo na humahantong sa kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan. Mateo 10:39; Roma 2:7

Sa iglesia lamang ibinigay ang pag-asa ng kawalang-kamatayan. Hindi imortal si Adan, sapagkat ang pagiging imortal ay nangangahulugang hindi matatalo sa kamatayan. Hindi magiging imortal ang tao kapag naibalik sa kasakdalan sa katapusan ng Panahong Mesiyas, ngunit ang lahat ng tunay at tapat

na Kristiyano ng Panahong ito ng Ebanghelyo ay sa huli'y itataas sa kawalang-kamatayan. Gagawin silang katulad ni Jesus ngayon, isang pinadakila, makalangit na nilalang; at makikita nila siya kung ano siya, at makakasama nila siya sa kaharian, at maghahari sila kasama niya sa loob ng isang libong taon. 1 Juan 3:2; Pahayag 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Muling Itinatag na Paraiso

Kapag nakumpleto na ang gawain ng Panahong ito ng Ebanghelyo at ang lahat ng tunay na Kristiyano ay napsan kay Jesus sa makalangit na yugto ng kaharian na tinatawag na " ," doon magsisimula ang gawain ng pagpapanumbalik ng sangkatauhan sa buhay sa lupa.

Ang Apostol na si Pedro ay tumutukoy sa gawaing ito ng Panahong Mesiyaniko bilang "pagbabalik," at sinasabi niya na ito ay ipinahayag sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng banal na propeta ng Diyos mula pa noong nilikha ang mundo. (Gawa 3:20,21). Ang mga ito ang mga patotoo ng mga banal na propeta na naglalarawan sa mga makalupang pagpapala ng buhay na darating sa sangkatauhan kasunod ng ikalawang pagparito ni Cristo. Ang katuparan ng mga makalupang pangakong ito ay kailangang maghintay hanggang sa makumpleto ang iglesia ng Panahong ito ng Ebanghelyo, na tinipon kay Cristo sa makalangit na antas - ang lugar na inihanda para sa kanila ni Jesus. Juan 14:1-3

Kapag nakumpleto na ang gawaing ito ng Panahon ng Ebanghelyo, susundan ito ng gawaing pagtitipon

sa sangkatauhan sa pangkalahatan sa ilalim ni Cristo, hindi sa espirituwal na antas, kundi sa lupa. Sa gayon, titipunin nang isa ang lahat ng bagay sa ilalim ni Cristo, "ang mga nasa langit at ang mga nasa lupa; sa kaniya." (Efeso 1:10). Ang pagtitipon ng iglesia na nagsimula sa simula ng Panahon ng Ebanghelyo ay dapat makumpleto at ang buong iglesia ay mapag-isa kay Cristo sa kaluwalhatian, bago magsimula ang Mesiyantikong Panahon; kaya't sinasabi sa atin na sa "pamamahala ng kaganapan ng mga panahon" ay matutupad ang parehong makalangit at makalupang pagtitipon tungo kay Cristo.

Mga Prinsipe sa Daigdig

Ang mga unang ibabalik sa lupaing kaperpeksiyohan at buhay ay ang mga tapat na lingkod ng nakaraan. Sila ang mga ama ng Israel ngunit magiging mga anak ng Cristo at gagawing "mga prinsipe sa buong lupa." (Awit 45:16). Sinabi ni Jesus na si Abraham, Isaac, at Jacob at ang lahat ng mga propeta ay titingalain bilang mga tagapagturo ng bayan sa panahon ng kaharian na iyon. (Mateo 8:11; Lucas 13:28-30). Sila ang magiging mga lupaing kinatawan ng banal na Cristo at ipagkakatiwala sa kanila ang tungkulin ng pamamahala sa mga batas ng bagong kaharian na iyon.

Ang mga lupaing kinatawan ng banal na Cristo ay susuportahan ng kapangyarihang gumawa ng mga himala upang walang pagkakataong iwasan ang mga batas na ipatutupad noon—na siyang mga batas ni

Cristo. Sinabi sa atin na mangyayari noon na "ang bawat kaluluwang hindi makikinig (sumunod) sa propetang iyon ay mapapahamak sa gitna ng bayan." (Gawa 3:23). Ang mga susunod sa mga batas ng Mesiyantikong kaharian ay hindi kailangang mamatay. Sila ay ibabalik sa kaperpektoan na nawala kay ama Adan at sa batayan ng kaperpektoang iyon sa lupa ay magkakaroon ng pagkakataong mabuhay magpakailanman sa lupa. Ito ang ibig sabihin ng salitang "pagtatagpo," ayon sa paggamit ni Apostol Pedro, at ng salitang "muling pagsilang," ayon sa paggamit ng Guro. Mateo 19:28

Sa daan-daang mga pangakong biblikal na may kinalaman sa mga pagpapala ng restorasyon na malapit nang dumating sa mundo, mayroon tayong balangkas ng maraming paraan kung paano ito magreresulta sa kaligayahan ng mga tao at sa paglutas ng kanilang mga problema. Sinabi sa atin na ang kaalaman tungkol sa Diyos ay pupuno sa buong lupa gaya ng pagbaha ng tubig sa dagat. (Isaias 11:9). Sinabi sa atin na ang Panginoon ay magbabalik sa mga tao ng dalisay na mensahe na magbibigay-daan sa buong sangkatauhan upang "manawag sa pangalan ng Panginoon, upang paglingkuran siya nang magkakaisa." Sofonias 3:9

Sinabi rin sa atin na noon ay isusulat ang batas ng Diyos sa mga puso ng mga tao. (Jeremias 31:33,34). Ito ay naglalarawan ng isa sa mga paraan kung paanong ang tao ay ibabalik sa kaperpektohan na nawala sa kanya nang lumabag si Adan sa batas ng Diyos sa Eden.

Ang pagsusulat ng banal na batas sa puso ng mga tao ay mangangailangan ng tulong mula sa Diyos. Ang makagawang-milagro na kapangyarihan ay magiging magagamit upang tulungan ang mga nangangailangan ng tulong at nagpapailalim sa kanilang sarili sa hurisdiksyon ng mga regulasyon ng kaharian.

Tungkol sa panahong iyon, sinasabi sa atin na ang mga tao "ay matututo ng katuwiran." (Isaias 26:9). Matututo rin silang makilala ang Panginoon, na ang wastong pagkilala sa Kanya ay buhay na walang hanggan. (Juan 17:3). Ang Satanas ay mabibigkis sa panahong iyon, at ang lahat ng masasamang impluwensiya ay mapipigil. (Pahayag 20:1,2). Ang daan pabalik sa buhay ay gagawing napakalinaw na "ang mga naglalakbay, kahit mga hangal, ay hindi magkakamali rito." Isaias 35:8,9

Kayong-kayo ang kaibahan niyan sa mga kalagayang nararanasan ng mga Kristiyano ngayon! Ang mga huli ay naglalakad sa "makipot na daan," na mahirap hanapin, at ang mga makakakita rito at naglalakad dito ay tinutukso at sinusubok sa halos bawat hakbang ng daan. (Mateo 7:13,14). Siyempre, tinutulungan sila ng Diyos, at ang gantimpala nila ay labis na dakila. Ngunit kapag nabuksan na ang "malapad na daan" ng restorasyon, magwawakas na ang mga pagsubok ng kapanahong ito, at bibigyan ang sangkatauhan ng lahat ng kinakailangang tulong upang sila'y makabalik nang mabilis at ganap sa kaperpektoan at walang hanggang buhay sa lupa .

Ito, nga, ang plano ng Diyos para sa mundong darating. Ang mahabang mga taon ng paghahanda ay halos nakumpleto na. "Si Michael," ang Hari sa mundong darating ng Diyos, ay tumindig na, at ang kanyang pagbabalik upang kunin ang kanyang nobya at akuin ang kanyang kaharian sa mga bansa ay nagbubunga ng "panahon ng kagipitan, na hindi pa naganap mula nang magkaroon ng bansa." (Daniel 12:1). Ang kaguluhang ito, bagaman nakalulungkot, ay naghahanda sa mundo upang tanggapin ang kanilang bagong Hari, na ang kanyang presensya ay hindi pa kinikilala at tinatanggap ng mga ito. Ngunit kapag ang kanyang kaluwalhatian ay mailantad, "makikita ito ng lahat ng laman nang magkakasama." Isaias 40:5

Mula sa Jerusalem, ang "paglawak ng kaniyang pamamahala at kapayapaan" ay unti-unting lalawak hanggang sa yakapin nito ang lahat ng bansa, na magdadala sa kanila ng kagalakan, kapayapaan, at buhay na walang hanggan. (Isaias 9:6,7). Kapag ang mga bansa sa daigdig ay mas lubos na napagpakumbaba kaysa sa ngayon, sasabihin nila, "Halina, at sumampa tayo sa bundok ng Panginoon, at sa bahay ng Dios ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kaniyang mga daan, at tayo'y lalakad sa kaniyang mga landas." Kapag natutuhan na nila ang mga daan ng Panginoon, "puputulin nila ang kanilang mga espada at gagawing arado, at ang kanilang mga sibat ay gagawing karitong; hindi magtataas ang bansa ng espada laban sa bansa, ni matututo pa man sila ng digmaan." Micah 4:1-4; Isaiah 2:2-4

Oo, may plano ang Diyos, at sa paglipas ng mga panahon ay tuloy-tuloy itong umuunlad patungo sa kasakdalan. Nasa hangganan na tayo ng "panahon ng kaganapan," kung kailan ang dakilang wakas ng banal na plano ay ipatutupad, para sa pagpapala ng lahat ng bansa ng kapayapaan, kaligayahan, at buhay na walang hanggan. Ang wakas na iyon ng banal na plano ang sasagot ng Diyos sa panalangin ng Kristiyano, "Dumating ang kaharian Mo. Nangyari ang kalooban Mo sa lupa, gaya ng nangyayari sa langit." Mateo 6:10

Kung nalalaman natin ang plano ng Diyos at kung ano ang malapit nang ibig sabihin nito para sa isang naghihirap na mundo, pribilehiyo nating ipaalam ito sa iba. Ito ang tunay na mensahe ng Ebanghelyo, ang "mabuting balita" na nakasentro sa makaligtas na gawa ni Cristo. Habang may pagkakataon tayo, sabihin natin sa mga tao na walang kabiguan sa plano ng Diyos sa anumang bahagi nito, kundi ito ay nagpapatuloy ayon sa kanyang layunin tungo sa isang maluwalhating katuparan. Hindi nabigo ang kanyang gawain sa mundo kahapon. Hindi nabigo ang kanyang gawain sa mundo ngayon. Hindi mabibigo ang kanyang gawain sa mundo bukas. Isaias 42:4; 55:10,11; 53:10

Dahil malapit nang makumpleto ang plano ng Diyos sa kaniyang mundong bukas, ang buong daigdig ay malapit nang maging paraiso, at ang lahat ng nawala sa Eden at nabili sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesus ay ibabalik sa mga tao. Sa gayon, papahirin ng Diyos ang luha sa lahat ng mukha, at ang kamatayan

ay lulunukin sa tagumpay. Pahayag 21:1-5; 1 Corinto 15:54